

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12690

София, 24.10.2017

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в закрито заседание на осемнадесети октомври в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ЗДРАВКА ШУМЕНСКА
ЧЛЕНОВЕ:ГАЛИНА КАРАГЪЗОВА
ЮЛИЯ КОВАЧЕВА

при секретар
на прокурора
от председателя ЗДРАВКА ШУМЕНСКА
по адм. дело № 10473/2017.

и с участието
изслуша докладваното

Производството по делото е по реда на чл. 229 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба, подадена от М. Д. Д., П. В. С. и М. Б. А., чрез адв. П. С., против определение № 4941 от 17.07.2017 г., постановено по адм. дело № 5493/2017 г. по описа на Административен съд – София-град (АССГ). В частната жалба са развити доводи за незаконосъобразност на определението, като се иска отмяната му и връщане на делото за продължаване на съдопроизводствените действия пред АССГ.

Ответната страна – министърът на финансите, чрез пълномощник по делото юриконсулт И. Г., ангажира становище за неоснователност на частната жалба по съображения, изложени в писмен отговор, депозиран пред съда в указания срок.

Върховният административен съд, състав на пето отделение, намира частната жалба за процесуално допустима – подадена е в срока по чл. 230 АПК, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на оспорване с частна жалба. Като обсъди доказателствата по делото във връзка с доводите и възраженията на страните и провери определението, постановено на основание чл. 159, т. 1 АПК, настоящият съдебен състав приема, че разгледана по същество, частната жалба е основателна по следните съображения: С обжалваното определение първоинстанционният съд е оставил без разглеждане жалбата на М. Д. Д., П. В. С. и М. Б. А. срещу мълчалив отказ на министъра на финансите по подадено от жалбоподателите заявление за достъп до обществена информация с вх. № У-ЗДОИ-16/07.04.2017 г.

За да постанови този резултат, съдът е приел, че е налице изрично произнасяне от страна на сезирания административен орган, обективизирано в писмо изх. № У-ЗДОИ-16/11.04.2017 г., което съдът е квалифицирал като волеизявление за „препращане“ по смисъла на чл. 32, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). С това свое действие, съгласно становището на съдебния състав, задълженият субект е изпълнил задължението си по отправеното до него искане за достъп до информация, поради което не се е формирал оспореният от жалбоподателите мълчалив отказ на министъра на финансите. По тези мотиви първоинстанционният съд е счел, че

приложима към спора е нормата на чл. 159, т. 1 АПК, съобразно която е оставил жалбата без разглеждане като процесуално недопустима и е прекратил производството по делото.

Настоящият състав на Върховния административен съд намира така постановеното определение на АССГ за неправилно.

Незаконосъобразен е изводът на съда за реализиране в конкретния случай на хипотезата на чл. 32, ал. 1 ЗДОИ. Последната е приложима в случаите, когато сезираният с искане за достъп до обществена информация субект не се явява компетентният да събира и/или съхранява конкретно търсената информация и разполага с данни за нейното местонахождение. В тези случаи именно сезираният административен орган е длъжен служебно да препрати искането на компетентния задължен субект, като информира за това заявителите.

В случая, между страните няма спор относно обществения характер на търсената със заявление с вх. № У-ЗДОИ-16/07.04.2017 г. информация. Безспорно е и обстоятелството, че търсената информация, касаеща дейността на синдиците на [фирма] – в несъстоятелност във връзка със събраните средства в масата на несъстоятелността на банката към датата 31.03.2017 г., се съхранява във Фонда за гарантиране на влоговете в банките (ФГВБ), на който синдиците следва да изпращат ежемесечни отчети за своята дейност съгласно чл. 32, ал. 6, изр. първо от Закона за банковата несъстоятелност (ЗБН), като тези отчети подлежат на незабавно оповестяване на интернет страницата на ФГВБ.

Същевременно обаче съдът не е отчел обстоятелството, че освен ФГВБ, с данни относно извършваните от синдиците действия в изпълнение на правомощията им разполага, по силата на изрично законово уреждане, и министърът на финансите – чл. 32, ал. 6, изр. последно ЗБН. Министърът не създава, но има задължението да съхранява информацията, съдържаща се в предоставените от синдиците отчети за тяхната дейност. Следователно, несъответен на законовата уредба е изводът, че в случая министърът на финансите не разполагал с търсената информация, поради което препратил заявлението за достъп до информация на компетентните според него субекти – синдиците на банката и председателя на Управителния съвет на ФГВБ.

Предвид разпоредбата на чл. 32, ал. 6, изр. последно ЗБН и регламентираната в същия закон възможност за министъра на финансите да дава предложение за освобождаване на синдик на банка в несъстоятелност (когато синдикът не изпълнява задълженията си или с действията си застрашава интересите на кредиторите – чл. 29, ал. 1, т. 7 ЗБН), настоящият състав на ВАС намира, че по отправеното заявление за достъп до обществена информация с вх. № У-ЗДОИ-16/07.04.2017 г. министърът на финансите е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДОИ вр. чл. 2, ал. 1 ЗДОИ. Не могат да бъдат споделени съображенията на първоинстанционния съд, че тъй като контролът относно законосъобразното и целесъобразното упражняване на правомощията на синдика се осъществява от ФГВБ (чл. 38 ЗБН), то жалбоподателите следвало да се обърнат именно към този орган за получаване на търсената информация по реда на ЗДОИ.

Във връзка с така застъпеното от административния съд становище следва да се отбележи, че пътят за търсене на достъп до обществена информация от ФГВБ във

връзка с дейността на синдиците на [фирма] – в несъстоятелност, е открит и не се препятства от подаването на заявление до друг задължен субект. Такъв субект е министърът на финансите съгласно разпоредбата на чл. 32, ал. 6, изр. последно ЗБН, който веднъж сезиран с отправено до него заявление за достъп до обществена информация по въпроси, свързани с изпълнение правомощията на синдик по ЗБН, е задължен да се произнесе по съществуващото на искането (съобразно обема, в който търсената информация се намира в министерството), а не да препраща искането по реда на чл. 32, ал. 1 ЗДОИ.

По тези съображения, нормата на чл. 32, ал. 1 ЗДОИ не следва да намери приложение в настоящия правен спор, а извършеното въз основа на нея действие на административния орган (препращане на друг субект) като лишено от правно основание не може да обоснове наличие на валидно произнасяне от страна на сезирания орган, годно да преодолее формирането на мълчалив отказ.

С оглед гореизложеното, настоящата инстанция намира за неправилен крайния извод на АССГ за липсата на годен за съдебно оспорване административен акт – мълчалив отказ. Като е достигнал до извод за недопустимост на жалбата срещу мълчаливия отказ на министъра на финансите на основание чл. 159, т. 1 АПК, оставил е същата без разглеждане и е прекратил производството по делото, съдът е постановил незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен, а делото – върнато за продължаване на съдопроизводствените действия.

В настоящото производство разноски не са претендирани от частните жалбоподатели, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ вр. чл. 236 АПК, Върховният административен съд, състав на пето отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 4941 от 17.07.2017 г., постановено по адм. дело № 5493/2017 г. по описа на Административен съд – София-град

ВРЪЩА делото на същия съд и състав за продължаване на съдопроизводствените действия съобразно дадените указания в мотивите на настоящото определение.

Определението не подлежи на обжалване.